

disk Råd er aftalt, ja, sådan at statsministrene nu åbent taler om, at ingen beslutninger vil blive truffet før 1970."

Krag begrundede sin interesse for faste tidspunkter:

„Erfaringerne fra tidligere nordiske forhandlinger taler for, at det er farligt at lade tiden gå, farligt at lade selve problemkomplekset køre frem og tilbage mellem ministermøder og nye udredninger. Vi ved, at udredningerne efterhånden fortrinsvis vil beskæftige sig med vanskelighederne og får dem til at tage sig større og større ud, stadig mere enorme og mere uløselige. Imens mister sagen tidsmomenterne, dynamikken går tabt, den psykologiske indstilling for vidtgående nordiske løsninger, der i øjeblikket findes hos store dele af de nordiske folk, kan gå tabt og tiden være forpasset.“

Derfor opfordrede Krag Nordens parlamentarikere til at „henstille til regeringerne at føre forhandlingsmønsteret igennem med kraft og hurtighed og ikke miste dynamikken og psykologien, som regeringerne selv har medvirket til at skabe.“

Den europæiske pause varer ikke evigt.

Også hensynet til Europa bevirkede, at tidsfaktoren skulle beagtes. Ganske vist tydede intet på, at et bedre europæisk forhandlingsklima var på vej, og de handelsarrangementer, foreslået af Tyskland og Frankrig, som drøftedes på sessionen året før, havde vist sig intet at være værd. Den europæiske pause vedvarede, „og vi skal udnytte den til at skabe den højest mulige grad af nordisk økonomisk integration. Hermed vil det være os, der viser Europa vejen frem. Hermed vil vi styrke vor økonomi, gøre den beredt til senere at slutte sig til en bred europæisk løsning, og vi vil samtidig styrke vor fælles nordiske forhandlingsposition.“

Thi vel vedvarer den europæiske pause, men den varer ikke evigt, og den venter ikke på os. Også af den grund må vi opfordre regeringerne til at give agt på tidsfaktoren, til at fremskynde en principbeslutning.“

Krag opfordrede tillige regeringerne til at fremhæve det nordiske helhedssyn og ikke pukke på ligevægt mellem ofre og fordele for hver enkelt sektor. Han advarede erhvervene mod at „begrænse sig til statiske og kortsynede betragtningsmåder“, og han un-

derstregede, at samtidig med, at sikkerhedspolitikken klart holdes uden for den nordiske økonomiske union, måtte vejen til et bredere europæisk markedssamarbejde holdes åben.

Ohlin vil lase statsministrene inde.

Bertil Ohlin, Sverige, gennem flere år leder af den svenske delegation og længe formand for Folkpartiet og tillige rapportør for rådets økonomiske udvalg, var enig med Bratteli og Krag i, at tøven var farlig. Også han håbede på enighed engang i løbet af 1969:

„Själv skulle jag gärna medverka till att låsa in statsministrarna och några andra regeringsrepresentanter på exempelvis ett väl isolerat hotell i närheten av Nordkalotten.“ Han fandt det helt indlysende, at alle Nordens folk ville vinde ved en virkeliggørelse af Nordek-planen. Der behøvedes en oplysningsvirksomhed fra såvel regeringerne som Nordisk Råd for at gøre dette klart.

Holmberg om den økonomiske virkeligheds diktat.

Formanden for Moderata samlingspartiet (tidligere: Högern) i Sverige, Yngve Holmberg, pegede på den vidtstrakte økonomiske integration, som allerede havde fundet sted på mange områder og skabte et helt anderledes dynamisk grundlag for samarbejdet, end da man for 10 år siden virkede for et nordisk fællesmarked. „Det är verkligheten, som dikterar denna utveckling. Det är det praktiska livets män som utformar den. Man gör det utan stora ord och vidlyftiga åthävor . . . De nordiska politikerna måste nu lämna sitt bidrag till denna utveckling. Det måste ske genom att vi skapar sådana institutionella och lagliga former som ger ökade möjligheter för de nordiska staternas näringsliv att ytterligare utvidga och intensifiera den nordiska ekonomiska integrationen.“

Delte meninger om tempoet.

Fra dansk side pointerede Ivar Nørgaard skarpt ønsket om at få begrundelser for, hvorfor man ikke skulle kunne nå til en afgørende beslutning allerede i 1969. Den norske udenrigsminister John Lyng (Høire) rådede derimod såvel Krag som Nørgaard til at tage sagen med lidt ro. Der var, sagde